HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

6 septembrie 2012 *

„Acțiune în anulare — Regulamentul (UE, Euratom) nr. 617/2010 — Informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții în infrastructura energetică din cadrul Uniunii Europene — Alegerea temeiului juridic — Articolele 337 TFUE și 187 EA — Articolul 194 TFUE”

În cauza C-490/10,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 TFUE, introdusă la 8 octombrie 2010,

Parlamentul European, reprezentat de M. Gómez-Leal, precum și de domnii J. Rodrigues și L. Visaggio, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de M. Simm și de A. Lo Monaco, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de:

Republica Franceză, reprezentată de G. de Bergues și de A. Adam, în calitate de agenți,

Comisia Europeană, reprezentată de P. Oliver și de O. Beynet, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenientе,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul J. N. Cunha Rodrigues, președinte de cameră, domnii U. Lõhmus, A. Rosas, A. Ó Caoimh (raportor) și C. G. Fernlund, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 aprilie 2012,

* Limba de procedură: franceza.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Parlamentul European solicită Curții, pe de o parte, anularea Regulamentului (UE, Euratom) nr. 617/2010 al Consiliului din 24 iunie 2010 privind informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții în infrastructura energetică din cadrul Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 736/96 (JO L 180, p. 7, denumit în continuare „regulamentul atacat") și, pe de altă parte, în cazul în care Curtea ar anula acest regulament, menținerea efectelor acestuia până la adoptarea unui nou regulament.

Cadrul juridic

2 Considerentele (1)-(5), (7), (8), (11) și (15) ale regulamentului atacat au următorul cuprins:

„(1) Obținerea unei perspective globale asupra dezvoltării de investiții în infrastructura energetică a Uniunii este esențială pentru ducerea la îndeplinire de către Comisie a sarcinilor sale în domeniul energiei. Disponibilitatea datelor și a informațiilor furnizate periodic și actualizate ar trebui să permită Comisiei să realizeze comparațiile sau evaluările necesare sau să propună măsurile adecvate pe baza unor cifre și a unei analize corespunzătoare, în special referitoare la viitorul echilibru dintre cererea și oferta din domeniul energetic.

(2) Peisajul energetic din cadrul și din afara Uniunii a cunoscut schimbări semnificative în ultimii ani și face ca investițiile în infrastructura energetică să reprezinte un aspect crucial pentru asigurarea aprovizionării cu energie a Uniunii, pentru funcționarea pieței interne și pentru tranziția, începută de Uniune, către un sistem energetic cu emisii reduse de carbon.

(3) Noul context energetic necesită investiții semnificative în toate tipurile de infrastructură aparținând tuturor sectoarelor energetice, precum și în dezvoltarea unor noi tipuri de infrastructură și a unor noi tehnologii care să fie adoptate de piață. Liberalizarea sectorului energetic și integrarea în continuare a pieței interne conferă un rol mai proeminent operatorilor economici în ceea ce privește investițiile. În același timp, noile cerințe de politică publică, cum ar fi obiectivele care vizează mixul de combustibili, vor modifica politicile publice ale statelor membre în materie de infrastructuri energetice noi și/sau modernizate.

(4) În acest context, ar trebui acordată o atenție mai mare investițiilor în infrastructura energetică din Uniune, în special cu scopul de a anticipa problemele, de a promova cele mai bune practici și de a conferi o mai mare transparență viitoarei dezvoltări a sistemului energetic al Uniunii.

(5) În consecință, Comisia și, în special, observatorul pieței pentru energie al Comisiei ar trebui să aibă la dispoziție date și informații precise privind proiectele de investiții, inclusiv proiectele de dezafectare, referitoare la cele mai semnificative componente ale sistemului energetic al Uniunii.

[...]

(7) În conformitate cu articolele 41 și 42 [EA], întreprinderilor le revine obligația să notifice proiectele lor de investiții. Este necesar ca informațiile respective să fie însoțite, în special, de o raportare periodică privind punerea în aplicare a proiectelor de investiții. O astfel de raportare suplimentară nu aduce atingere articolelor 41-44 [EA].

(8) Pentru a permite Comisiei să beneficieze de o perspectivă coerentă asupra viitoarelor evoluții ale sistemului energetic al Uniunii în ansamblul său, se impune elaborarea unui cadru armonizat de raportare pentru proiectele de investiții, pe baza unor categorii actualizate de date și informații oficiale care urmează să fie transmise de către statele membre.

[...]

(11) Pentru a evita o sarcină administrativă disproporționată și pentru a reduce la minimum costurile pentru statele membre și întreprinderi, în special pentru întreprinderile mici și mijlocii, prezentul regulament ar trebui să ofere posibilitatea de a exonera statele membre și întreprinderile de obligațiile de raportare, cu condiția furnizării către Comisie de informații echivalente în temeiul actelor juridice specifice sectorului energetic, adoptate de instituțiile Uniunii, vizând atingerea obiectivelor privind competitivitatea piețelor energetice în cadrul Uniunii, sustenabilitatea sistemului energetic al Uniunii și siguranța aprovizionării cu energie a Uniunii. În consecință, ar trebui evitată orice suprapunere a cerințelor de raportare specificate în cadrul celui de al treilea pachet pentru energie electrică și gaze naturale pentru piața internă.

[...]

(15) Comisia și, în special, observatorul pieței pentru energie al Comisiei ar trebui să furnizeze cu regularitate o analiză transsectorială a evoluției structurale și a perspectivelor sistemului energetic al Uniunii și, după caz, o analiză mai detaliată a anumitor aspecte ale acestui sistem energetic. Această analiză ar trebui să contribuie mai ales la identificarea eventualelor lacune în materie de infrastructură și investiții în vederea asigurării unui echilibru între cererea și oferta din domeniul energetic. Analiza ar trebui să reprezinte, de asemenea, o contribuție la o discuție la nivelul Uniunii privind infrastructurile energetice și, prin urmare, ar trebui să fie înaintată Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European și să fie pusă la dispoziția părților interesate."

3 Articolul 1 din regulamentul atacat, intitulat „Obiectul și domeniul de aplicare", prevede:

„(1) Prezentul regulament stabilește un cadru comun de informare a Comisiei cu privire la datele și informațiile referitoare la proiectele de investiții în infrastructura energetică din sectorul petrolului, al gazelor naturale, al energiei electrice, inclusiv al energiei electrice din surse regenerabile, al biocombustibililor, precum și la proiectele de investiții în domeniul captării și al stocării dioxidului de carbon generat de aceste sectoare.

(2) Prezentul regulament se aplică tipurilor de proiecte de investiții enumerate în anexă, în cazul cărora au demarat lucrările de construcție sau de dezafectare sau în cazul cărora a fost adoptată o decizie finală în privința investițiilor.

[...]"

4 Articolul 2 din acest regulament, intitulat „Definiții", prevede în special că:

„(10)
«surse de energie» înseamnă:

(i) surse de energie primare, cum ar fi petrolul, gazele naturale sau cărbunele;

(ii) surse de energie transformate, cum ar fi electricitatea;

(iii) surse regenerabile de energie, inclusiv hidroelectricitatea, biomasa, biogazul, energia eoliană, solară, mareomotrică și geotermală și

(iv) produse energetice, cum ar fi produsele petroliere rafinate și biocombustibilii.”

5 Articolul 3 din regulamentul menționat, intitulat „Notificarea datelor”, prevede:

„(1) Menținând la un nivel rezonabil sarcina administrativă legată de colectarea și raportarea datelor, statele membre sau entitatea delegată de acestea să îndeplinească această sarcină colectează toate datele și informațiile menționate în prezentul regulament, începând cu 1 ianuarie 2011 și, ulterior, la fiecare doi ani.

În 2011, care reprezintă primul an de raportare și, ulterior, la fiecare doi ani, acestea notifică Comisiei datele și informațiile de proiect pertinente specificate în prezentul regulament. [...]

[...]

(2) Statele membre sau entitățile delegate de acestea sunt exonerate de obligațiile prevăzute la alineatul (1), cu condiția ca și în măsura în care, în temeiul dreptului Uniunii specific sectorului energetic sau în temeiul Tratatului Euratom:

(a) statul membru în cauză sau entitatea delegată de acesta a notificat deja Comisiei datele sau informațiile echivalente cerințelor prezentului regulament și a precizat data notificării și actul juridic specific vizat sau

(b) un organism specific este însărcinat cu pregătirea unui plan multianual de investiții în infrastructura energetică la nivelul Uniunii și colectează în acest scop date și informații echivalente cerințelor prezentului regulament. În acest caz și în sensul prezentului regulament, organismul specific notifică toate datele și informațiile relevante Comisiei.”

6 Potrivit articolului 4 din același regulament, intitulat „Sursele de date”:

„Întreprinderile în cauză notifică datele sau informațiile menționate la articolul 3 statelor membre sau entității delegate de acestea, pe al căror teritoriu aceste întreprinderi intenționează să realizeze proiectele de investiții până la data de 1 iunie a fiecărui an de raportare. [...]

Primul paragraf nu se aplică întreprinderilor în cazul în care statul membru respectiv decide să utilizeze alte mijloace de punere la dispoziția Comisiei a datelor sau informațiilor menționate la articolul 3.”

7 Articolul 5 din reglementarea atacată, intitulat „Conținutul notificării”, prevede:

„(1) În ceea ce privește tipurile de proiecte de investiții menționate în anexă, notificarea prevăzută la articolul 3 precizează, acolo unde este cazul:

(a) volumul capacităților prevăzute sau aflate în curs de construire;

(b) tipul și principalele caracteristici ale infrastructurii sau ale capacităților prevăzute sau aflate în curs de construire, inclusiv amplasamentul proiectelor de transport transfrontalier, dacă este cazul;

(c) anul probabil al punerii în funcțiune;

(d) tipul surselor de energie utilizate;

(e) instalațiile capabile să răspundă la crizele privind securitatea aprovizionării, precum echipamentele care permit fluxurile inverse sau substituția de combustibili; și

(f) instalația de sisteme de captare a dioxidului de carbon sau de mecanisme de punere în conformitate pentru captarea și stocarea dioxidului de carbon.

(2) Pentru toate operațiunile preconizate de dezafectare a capacităților, notificarea prevăzută la articolul 3 precizează:

(a) tipul și capacitatea infrastructurii respective; și

(b) anul probabil al dezafectării.

(3) Orice notificare făcută în temeiul articolului 3 include, după caz, volumul total al capacităților de producție, transport și stocare instalate care sunt instituite la începutul anului de raportare respectiv sau a căror funcționare este întreruptă pentru o perioadă mai mare de trei ani.

Statele membre, entitățile delegate de acestea sau organismul specific menționat la articolul 3 alineatul (2) litera (b) poate atașa la notificări observații relevante, cum ar fi observații cu privire la întârzieri sau obstacole în calea punerii în aplicare a proiectelor de investiții."

8 Intitulat „Calitatea și publicitatea datelor", articolul 6 din acest regulament prevede:

„(1) Statele membre, entitățile delegate de acestea sau, acolo unde este cazul, organismele specifice trebuie să aibă drept scop asigurarea calității, a relevanței, a acurateței, a clarității, a actualității și a coerenței datelor și informațiilor notificate Comisiei.

În cazul organismelor specifice, datele și informațiile notificate pot fi însoțite de observații corespunzătoare din partea statelor membre.

(2) Comisia poate publica date și informații transmise în temeiul prezentului regulament, în special în cadrul analizelor menționate la articolul 10 alineatul (3), cu condiția ca datele și informațiile să fie publicate într-o formă compactă și ca niciun detaliu referitor la întreprinderile și instalațiile individuale să nu fie divulgat sau să nu poată fi dedus.

(3) Statele membre, Comisia sau entitățile delegate de acestea păstrează, fiecare, confidențialitatea datelor sau a informațiilor sensibile din punct de vedere comercial pe care le dețin."

9 Articolul 7 din regulamentul atacat prevede că până la 31 octombrie 2010, Comisia adoptă dispozițiile necesare pentru punerea în aplicare a regulamentului menționat, în ceea ce privește formularul și alte detalii tehnice referitoare la notificarea datelor și informațiilor menționate la articolele 3 și 5 din regulamentul menționat.

10 Potrivit articolului 8 din regulamentul atacat, intitulat „Prelucrarea datelor":

„Comisia este responsabilă cu dezvoltarea, găzduirea, gestionarea și mentenanța resurselor IT necesare pentru a primi, a stoca și a prelucra datele sau informațiile privind infrastructura energetică notificate Comisiei în temeiul prezentului regulament."

11 Articolul 9 din acest regulament, intitulat „Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor", prevede:

„Prezentul regulament nu aduce atingere dreptului Uniunii și, în special, nu modifică obligațiile statelor membre privind prelucrarea datelor cu caracter personal, astfel cum sunt stabilite de Directiva 95/46/CE, sau obligațiile care revin instituțiilor și organismelor Uniunii în temeiul Regulamentului (CE) nr. 45/2001 în ceea ce privește prelucrarea de către acestea a datelor cu caracter personal în cursul exercitării atribuțiilor lor."

12 Articolul 10 din regulamentul menționat, intitulat „Monitorizarea și raportarea”, prevede la alineatul (1):

„Pe baza datelor și informațiilor transmise și, după caz, a oricăror alte surse de date, inclusiv date achiziționate de Comisie, și ținând seama de analize relevante precum planurile multianuale de dezvoltare a rețelelor pentru gazele naturale și pentru energia electrică, Comisia transmite Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European și publică o dată la doi ani o analiză transsectorială a evoluției și a perspectivelor structurale ale sistemului energetic al Uniunii. Această analiză vizează în special:

(a) identificarea unor posibile viitoare dezechilibre între cererea și oferta din domeniul energetic care sunt semnificative din perspectiva politicii energetice a Uniunii;

(b) identificarea obstacolelor în calea investițiilor și promovarea celor mai bune practici pentru abordarea acestora; și

(c) creșterea transparenței pentru participanții pe piață și potențialii nou-intrați pe piață.

De asemenea, Comisia poate realiza, pe baza acestor date și informații, orice analiză specifică considerată drept necesară sau adecvată.”

13 În temeiul articolului 13 din regulamentul atacat, acesta din urmă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care a avut loc la 15 iulie 2010.

14 Anexa la acest regulament, intitulată „Proiecte de investiții”, prevede printre altele:

„3. Energie electrică

3.1. Producție

— Centrale termice și nucleare (generatoare cu o putere de 100 MWe sau mai mult),

[...]”

Istoricul cauzei

15 La 17 iulie 2009, Comisia a sesizat Consiliul cu o propunere de regulament care viza înlocuirea Regulamentului (CE) nr. 736/96 al Consiliului din 22 aprilie 1996 privind informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții de interes comunitar în sectorul țițeiului, al gazelor naturale și al energiei electrice (JO L 102, p. 1). Această propunere era întemeiată pe articolele 284 CE și 187 EA. Chiar dacă aceste dispoziții nu prevăd nicio formă de implicare a Parlamentului European în procedura decizională, Consiliul a decis să consulte Parlamentul European, astfel cum procedase cu ocazia adoptării Regulamentului nr. 736/96.

16 În urma intrării în vigoare, la 1 decembrie 2009, a Tratatului de la Lisabona, președintele Comisiei pentru industrie, cercetare și energie a Parlamentului European a invitat, printr-o scrisoare din 8 decembrie 2009, membrul Comisiei responsabil pentru domeniul energiei să reexamineze temeiul juridic al acestei propuneri pentru a fi întemeiată de la acea dată pe articolul 194 TFUE. Acesta a răspuns că întrucât articolul 284 CE, devenit articolul 337 TFUE, și articolul 187 EA nu au fost afectate de Tratatul de la Lisabona, ar constitui încă temeiul juridic care trebuie reținut în materie de raportare.

17 La 25 februarie 2010, Parlamentul European a adoptat o rezoluție cuprinzând avizul referitor la propunerea menționată, al cărei amendament nr. 1 avea ca obiect înlocuirea, în calitate de temei juridic, a articolelor 337 TFUE și 187 EA cu articolul 194 alineatele (1) și (2) TFUE.

18 Consiliul nu a modificat propunerea de regulament cu privire la acest aspect și, la 24 iunie 2010, a adoptat regulamentul atacat în temeiul articolelor 337 TFUE și 187 EA.

19 Considerând că regulamentul atacat ar fi trebuit să fie adoptat numai în temeiul articolului 194 alineatele (1) și (2) TFUE, Parlamentul European a formulat prezenta acțiune în anulare.

Concluziile părților

20 Parlamentul European solicită Curții:

— anularea regulamentului atacat și

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

21 Consiliul solicită Curții:

— respingerea acțiunii ca nefondată și

— obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

22 Prin Ordonanța președintelui Curții din 5 aprilie 2011, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor Consiliului introduse de Republica Franceză și de Comisie.

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

23 Parlamentul European invocă un motiv unic de anulare, întemeiat pe eroarea în alegerea temeiului juridic al reglementării atacate, și anume faptul că acesta a fost adoptat în mod eronat în temeiul articolului 337 TFUE, deși legiuitorul Uniunii avea competențe necesare în acest scop în temeiul articolului 194 alineatul (2) TFUE. Această eroare ar trebui să determine anularea regulamentului menționat, întrucât Parlamentul European nu a putut participa la adoptarea sa decât în limitele unei simple consultări, deși, conform acestei din urmă dispoziții, ar fi trebuit urmată procedura legislativă ordinară.

24 Potrivit Parlamentului European, obiectul principal al regulamentului atacat constă în contribuția la realizarea obiectivelor politicii Uniunii în domeniul energiei, enumerate la articolul 194 alineatul (1) TFUE, în special în ceea ce privește siguranța aprovizionării cu energie.

25 În ceea ce privește conținutul regulamentului menționat, Parlamentul European susține că din articolul 10 alineatul (1) din acesta rezultă că, pe baza informațiilor transmise în temeiul regulamentului menționat, Comisia elaborează periodic o analiză transsectorială a evoluției și perspectivelor structurale ale sistemului energetic al Uniunii, care vizează în special identificarea unor posibile viitoare dezechilibre între cererea și oferta din domeniul energetic care sunt semnificative din perspectiva politicii energetice a Uniunii și creșterea transparenței pentru participanții pe piață și potențialii nou-intrați pe piață. Or, funcționarea acestei piețe, siguranța aprovizionării cu energie și

eficiența energetică s-ar număra printre obiectivele menționate la articolul 194 alineatul (1) TFUE. Colectarea datelor organizată de același regulament nu ar constitui un instrument în scopul realizării acestor obiective.

26 Parlamentul European nu contestă faptul că este posibilă utilizarea articolului 337 TFUE ca temei juridic general în ceea ce privește măsurile legate de colectarea de informații. Cu toate acestea, făcând referire la Hotărârea din 6 iulie 1982, Franța și alții/Comisia (188/80-190/80, Rec., p. 2545), precum și la Hotărârea din 9 noiembrie 1995, Germania/Consiliul (C-426/93, Rec., p. I-3723), Parlamentul European arată că, atunci când o astfel de colectare îndeplinește în mod specific finalitățile uneia dintre politicile Uniunii, un temei specific care corespunde acestor finalități ar trebui să aibă prioritate față de un astfel de temei general.

27 În orice caz, chiar presupunând că articolul 337 TFUE poate fi în mod legitim utilizat în speță alături de articolul 194 alineatul (2) TFUE, Parlamentul European, invocând Hotărârea din 11 iunie 1991, Comisia/Consiliul (C-300/89, Rec., p. I-2867, punctul 20), consideră că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, acest din urmă temei ar trebui să fie prioritar în raport cu primul, întrucât implică mai strâns Parlamentul European în adoptarea actului în cauză.

28 În legătură cu recurgerea inclusiv la articolul 187 EA, Parlamentul European susține că aceasta nu este necesară. Astfel, spre deosebire de articolul 40 EA, mecanismul de colectare de informații pus la punct de regulamentul atacat nu s-ar înscrie în cadrul unui obiectiv de promovare sau de coordonare a investițiilor în domeniul nuclear. Astfel, conform articolului 3 alineatul (2) din acest regulament, notificarea datelor referitoare la sectorul nuclear nu ar fi necesară decât în cazul în care aceste date nu au fost deja notificate Comisiei în temeiul Tratatului CEEA. Prin urmare, regulamentul menționat nu ar privi adoptarea măsurilor care vizează în mod specific dezvoltarea sectorului nuclear.

29 În orice caz, chiar presupunând că s-ar impune utilizarea articolului 187 EA în considerarea scopului urmărit de regulamentul atacat și a conținutului acestuia din urmă, Parlamentul European consideră că utilizarea deopotrivă a articolului 187 EA și a articolului 194 alineatul (2) TFUE este posibilă, aceste două dispoziții nefiind incompatibile pe plan procedural. Potrivit Hotărârii din 6 noiembrie 2008, Parlamentul European/Consiliul (C-155/07, Rep., p. I-8103, punctul 79), procedura legislativă ordinară ar fi astfel aplicabilă, întrucât articolul 194 alineatul (2) TFUE prevede o participare mai importantă a Parlamentului European. Eroarea săvârșită de Consiliu în legătură cu acest punct ar determina, în consecință, o ilegalitate pur formală în măsura în care nu ar afecta alegerea procedurii decizionale aplicabile.

30 În sfârșit, Parlamentul European nu se opune ca, în ipoteza în care Curtea ar anula regulamentul atacat, să mențină efectele acestuia din urmă, conform articolului 264 al doilea paragraf TFUE, întrucât este compatibil atât cu scopul urmărit de acest regulament, cât și cu mijloacele avute în vedere în acest scop, luate în considerare în ansamblu.

31 Consiliul, susținut de Republica Franceză și de Comisie, contestă afirmația potrivit căreia regulamentul atacat are ca scop realizarea unor obiective ale politicii Uniunii în domeniul energiei. Astfel, potrivit articolului 1 alineatul (1) din regulamentul menționat ar avea ca obiectiv să stabilească un cadru comun de informare a Comisiei cu privire la datele și informațiile referitoare la proiectele de investiții în infrastructura energetică. Prin urmare, scopul acestui regulament ar fi de a permite Comisiei să dispună în mod regulat de date actualizate pentru îndeplinirea sarcinilor sale, în măsura în care, în acest scop, este esențial să dispună de informații de încredere. În această privință, Parlamentul European ar confunda scopul regulamentului atacat cu obiectivul care va fi urmărit ulterior prin măsuri care vor fi eventual propuse de Comisie pe baza analizei informațiilor astfel primite. Scopul acestor propuneri viitoare nu ar constitui un element obiectiv în scopul alegerii temeiului juridic al regulamentului menționat.

32 În această privință, Comisia arată că colectarea de informații privind investițiile în infrastructura energetică nu poate contribui direct la realizarea obiectivelor politicii energetice și la siguranța aprovizionării în Uniune. Prin urmare, ar fi necesare măsuri mult mai extinse decât o simplă colectare de informații, cum ar fi, printre altele, organizarea unor investiții în anumite infrastructuri, crearea unor surse de finanțare sau punerea la punct a unui cadru care să încurajeze aceste investiții.

33 În ceea ce privește conținutul regulamentului atacat, Consiliul consideră că din articolele 3-10 din acesta din urmă rezultă în mod clar că raportarea constituie singurul său element, această reglementare stabilind obligația statelor membre și a întreprinderilor de a colecta datele necesare și de a le transmite Comisiei într-o formă compactă. În special, articolul 10 din regulamentul menționat ar defini în acest scop sarcinile specifice atribuite Comisiei, precum și modalitățile de utilizare și de difuzare a acestor date.

34 Potrivit Consiliului, recurgerea la articolul 337 TFUE impune existența a trei elemente, și anume, obligația de a transmite informații Comisiei, stabilirea unor limite și condiții de către Consiliu, precum și caracterul necesar al informațiilor pentru îndeplinirea sarcinilor pe care le are Comisia. În lumina articolelor 3 și 4 din regulamentul atacat, primul dintre aceste elemente ar exista în mod vădit. Al doilea ar exista de asemenea, întrucât acest regulament ar stabili, la articolele 5-9, limitele în ceea ce privește tipul de informații vizate, precum și publicitatea și prelucrarea datelor, în timp ce articolul 10 din regulamentul menționat ar defini sarcinile specifice atribuite Comisiei, precum și modalitățile de utilizare și de difuzare a acestor date de către Comisie. În plus, Consiliul menționează că informațiile pe care Comisia poate să le solicite trebuie să fie necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale, care sunt descrise în mod specific la articolul 10 din același regulament și, în termeni mai generali, la articolul 17 TUE.

35 Consiliul arată că Curtea a statuat deja la punctul 19 din Hotărârea Germania/Consiliul, citată anterior, că articolul 337 TFUE constituie temeiul juridic corect pentru colectarea de informații de către Comisie, întrucât aceasta din urmă este învestită prin dispoziția amintită cu o competență generală pentru primirea oricărei informații necesare pentru îndeplinirea sarcinilor sale.

36 Consiliul și Republica Franceză contestă argumentul potrivit căruia articolul 337 TFUE nu ar avea incidență atunci când colectarea de informații se raportează la una dintre politicile Uniunii. Astfel, faptul că un act are legătură cu domeniul energiei nu ar fi suficient pentru a determina aplicarea articolului 194 TFUE. Prin urmare, în prezenta cauză, deși regulamentul atacat poate avea legătură cu domeniul energiei, nu ar fi mai puțin adevărat că efectele sale asupra politicii energetice a Uniunii nu ar fi decât indirecte și accesorii în raport cu obiectul principal al regulamentului menționat.

37 Potrivit Consiliului, Republicii Franceze și Comisiei, interpretarea preconizată de Parlamentul European ar conduce la înlăturarea oricărui efect util al articolului 337 TFUE, întrucât, în temeiul principiului competențelor de atribuire, această dispoziție nu și-ar găsi aplicarea decât în prezența unei competențe a Uniunii.

38 Consiliul subliniază că eventualitatea ca alte dispoziții alte Tratatului FUE să poată să se aplice în continuare în domeniul energiei, în pofida introducerii în acest tratat a unui temei juridic privind politica energiei, este prevăzută chiar la articolul 194 TFUE, care se aplică „[f]ără a aduce atingere aplicării altor dispoziții ale tratatelor”. Aceasta ar fi situația nu numai a articolului 337 TFUE în ceea ce privește colectarea de informații de către Comisie, ci și, printre altele, a articolului 122 TFUE, care autorizează adoptarea de către Consiliu a unor măsuri corespunzătoare în caz de criză în aprovizionarea cu produse în domeniul energiei, precum și a articolului 170 TFUE, în ceea ce privește dezvoltarea rețelelor transeuropene în sectorul infrastructurilor de energie și a articolului 338 TFUE în materie de statistici.

39 Consiliul, Republica Franceză și Comisia consideră că articolele 337 TFUE și 338 TFUE, care figurează printre dispozițiile generale și finale ale Tratatului FUE, au un caracter general în sensul că sunt aplicabile tuturor domeniilor de competență ale Uniunii. În consecință, aceste dispoziții ar trebui să fie considerate mai specifice în ceea ce privește obiectivele lor legate de elaborarea unor statistici și, respectiv, de dreptul la informare al Comisiei în raport cu orice altă dispoziție din acest tratat referitoare la o politică sectorială. Prin urmare, interpretarea Hotărârii Germania/Consiliul, citată anterior, efectuată de Parlamentul European ar fi eronată.

40 În această privință, Consiliul și Comisia subliniază că, deși datele obținute grație regulamentului atacat privesc infrastructuri energetice, ele pot fi utilizate de Comisie, conform articolului 10 alineatul (1) din acesta, nu numai în cadrul politicii de energie, ci și în beneficiul tuturor politicilor, cum sunt dezvoltarea rețelelor transeuropene în sectoarele infrastructurilor energiei, concurenței, libertății de stabilire, liberei prestări a serviciilor sau liberei circulații a capitalurilor.

41 Consiliul, susținut cu privire la acest aspect de Republica Franceză și de Comisie, consideră că recurgerea la articolul 187 EA ca temei juridic suplimentar al regulamentului atacat este de asemenea justificată, întrucât centralele nucleare intră în domeniul de aplicare al acestui regulament. În timp ce articolul 41 EA obligă întreprinderile să comunice propriile proiecte Comisiei pentru a-i permite să evalueze fiecare proiect în mod individual, articolul 187 EA ar reprezenta temeiul juridic care conferă Comisiei competența de a solicita informațiile pe care le consideră necesare pentru îndeplinirea tuturor misiunilor sale. Or, procedurile prevăzute la articolele 337 TFUE și 187 EA ar fi compatibile, iar cumulul acestor două prevederi nu ar aduce atingere prerogativelor Parlamentului European.

42 Consiliul menționează, în plus, faptul că participarea mai mult sau mai puțin importantă a unei instituții la elaborarea unui act nu poate determina alegerea unui temei juridic, care trebuie să se bazeze exclusiv pe scopul și pe conținutul acestui act. Procedura urmată pentru a se pronunța asupra unui anumit act ar reprezenta consecința temeiului juridic reținut și nu invers.

43 În subsidiar, Consiliul solicită ca, în cazul în care Curtea ar decide anularea regulamentului atacat, efectele sale să fie menținute până la adoptarea unui nou text.

Aprecierea Curții

44 Potrivit unei jurisprudențe constante, alegerea temeiului juridic al unui act al Uniunii trebuie să fie fondată pe elemente obiective, care pot fi supuse controlului jurisdicțional, printre care figurează în special finalitatea și conținutul actului, iar nu în funcție de temeiul juridic reținut pentru adoptarea altor acte ale Uniunii care prezintă, dacă este cazul, caracteristici similare. Pe de altă parte, când în tratat există o dispoziție mai specifică ce poate constitui temeiul juridic al actului în cauză, acesta trebuie să se întemeieze pe dispoziția respectivă (Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, citată anterior, punctul 34 și jurisprudența citată).

45 Dacă, prin analizarea unei măsuri, se dovedește că aceasta urmărește o dublă finalitate sau că are două componente și dacă una dintre aceste finalități sau componente poate fi identificată ca fiind principală, iar cealaltă nu este decât accesorie, actul trebuie să aibă un temei juridic unic, și anume temeiul impus de finalitatea sau de componenta principală ori preponderentă (Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, citată anterior, punctul 35 și jurisprudența citată).

46 Cu privire la o măsură care urmărește simultan mai multe obiective sau care are mai multe componente ce sunt legate în mod indisolubil, fără ca vreuna să fie accesorie în raport cu alta, Curtea a decis că, dacă astfel sunt aplicabile dispoziții diferite din tratat, în mod excepțional, o astfel de măsură trebuie să fie adoptată pe baza diferitelor temeiuri juridice corespunzătoare (Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, citată anterior, punctul 36 și jurisprudența citată).

47 Cu toate acestea, Curtea a hotărât că se exclude utilizarea unui dublu temei juridic atunci când procedurile prevăzute pentru cele două temeiuri juridice sunt incompatibile (Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, citată anterior, punctul 37 și jurisprudența citată).

48 În consecință, în vederea aprecierii prezentei acțiuni, trebuie, mai întâi, să se analizeze, în primul rând, finalitatea, precum și conținutul regulamentului atacat pentru a determina, în al doilea rând, dacă acest regulament a putut să aibă în mod valabil ca temei juridic, astfel cum susțin Consiliul, Republica Franceză și Comisia, articolul 337 TFUE, iar nu articolul 194 alineatul (2) TFUE, invocat de Parlamentul European ca temei juridic corespunzător. Ulterior, trebuie să se examineze, în al treilea rând, dacă se impunea să se recurgă concomitent și la articolul 187 EA, fapt contestat de asemenea de Parlamentul European.

Cu privire la finalitatea regulamentului atacat

49 În considerentul (1) al regulamentului atacat se arată că acesta din urmă vizează să pună la dispoziția Comisiei informații privind dezvoltarea de investiții în infrastructura energetică în cadrul Uniunii în scopul de a permite Comisiei să își îndeplinească sarcinile care îi sunt atribuite în domeniul energiei, adoptând orice măsură utilă în ceea ce privește viitorul echilibru între oferta și cererea de energie.

50 În această privință, considerentele (2)-(5) și (8)-(15) ale regulamentului atacat precizează că obiectivul urmărit de acest regulament este, astfel, de a permite Comisiei să prezinte o analiză a evoluției structurale și a perspectivelor întregului sistem energetic al Uniunii în special în vederea identificării eventualelor lacune în materie de infrastructură și investiții în vederea asigurării unui echilibru între cererea și oferta din domeniul energetic și, prin urmare, a garantării bunei funcționări a pieței interne și a integrării în continuare a acesteia, a asigurării aprovizionării cu energie în Uniune, în special prin conferirea unei mai mari transparențe viitoarei dezvoltări a sistemului energetic al Uniunii, precum și a promovării eficienței energetice și a economiei de energie, în special asigurând tranziția către un sistem energetic cu emisii reduse de carbon și dezvoltând noi tehnologii.

51 Pe de altă parte, în expunerea de motive a regulamentului atacat care figurează în Propunerea de regulament al Consiliului privind informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții în infrastructura energetică din cadrul Comunității Europene și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 736/96 [COM(2009) 361 final], Comisia subliniază, în ceea ce privește motivarea și obiectivele propunerii sale, că aceasta se înscrie în contextul noii politici energetice vizând, printre altele, garantarea aprovizionării și atenuarea schimbărilor climatice.

52 Din cele de mai sus rezultă cu claritate că, deși în mod cert, astfel cum susțin Consiliul, Republica Franceză și Comisia, regulamentul atacat are ca obiect colectarea de informații, aceasta este instituită de regulamentul menționat pentru ca Uniunea să poată realiza anumite obiective care i-au fost atribuite în domeniul energiei.

Cu privire la conținutul regulamentului atacat

53 Trebuie să se constate de la bun început că mai multe prevederi ale regulamentului atacat, considerate în mod izolat, nu par prin ele însele legate de punerea în aplicare a unor obiective ale politicii Uniunii în domeniul energiei.

54 Această situație se regăsește la articolul 4 din regulamentul atacat, care se limitează la identificarea surselor de date care trebuie transmise Comisiei, și anume întreprinderile care au în vedere realizarea unor proiecte de investiții în infrastructuri energetice, precum și articolele 8 și 9 din acest regulament, care privesc prelucrarea acestor date de către Comisie și, respectiv, protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor. Situația este aceeași în cazul articolului 7 din regulamentul menționat,

care privește adoptarea de către Comisie a unor măsuri de aplicare a aceluiași regulament. Astfel de dispoziții generale pot fi integrate în orice act al Uniunii care prevede un sistem de colectare a informațiilor.

55 Cu toate acestea, trebuie să se constate că conținutul altor dispoziții ale regulamentului atacat au legătură strânsă cu politica energetică a Uniunii.

56 Astfel, reiese din articolul 1 din regulamentul atacat coroborat cu definițiile de la articolul 2 din acest regulament că acesta din urmă stabilește un cadru comun de informare a Comisiei cu privire la datele și informațiile referitoare la proiectele de investiții în infrastructurile din toate sectoarele energetice, inclusiv al energiei electrice din surse regenerabile și al biocombustibililor, ceea ce sugerează că regulamentul menționat vizează să asigure buna funcționare a pieței de energie, siguranța aprovizionării cu energie în Uniune, precum și dezvoltarea energiilor noi și regenerabile.

57 De asemenea, articolul 3 alineatul (1) din regulamentul atacat prevede că, exceptând proiectele de transport transfrontalier, datele și informațiile relevante referitoare la aceste proiecte de investiții trebuie comunicate sub forma agreată, ceea ce presupune ca aceste informații să fie destinate unei activități de programare care vizează să asigure un echilibru între oferta și cererea de energie în Uniune. Această interpretare este confirmată de alineatul (2) al articolului menționat deoarece acesta, pentru a evita, astfel cum rezultă din considerentul (11) al acestui regulament, orice suprapunere cu măsurile privind piața internă în domeniul gazului natural și al energiei electrice, scutește statele membre de această obligație de colectare a informațiilor în cazul în care un organism însărcinat, în temeiul dreptului Uniunii, cu elaborarea unui plan de investiții plurianual a obținut deja în acest scop informații care corespund cerințelor regulamentului menționat.

58 În plus, reiese din articolul 5 alineatul (1) din regulamentul atacat că acesta din urmă impune statelor membre să pună la dispoziție informații precise și detaliate privind proiectele de investiții în sectorul energiei, în special volumul, tipul și principalele caracteristici ale capacităților prevăzute sau aflate în curs de construire, anul probabil al punerii în funcțiune, tipul surselor de energie utilizate și instalațiile capabile să răspundă la crizele privind securitatea aprovizionării. Pe de altă parte, alineatul (3) al acestui articol invită statele membre să atașeze la notificări observații relevante, cum ar fi observații cu privire la întârzieri sau obstacole în calea punerii în aplicare a proiectelor de investiții. Trebuie să se constate că astfel de obligații au vocația să asigure aprovizionarea cu energie în Uniune.

59 În sfârșit și mai ales, articolul 10 alineatul (1) din regulamentul atacat prevede obligația Comisiei de a publica la fiecare doi ani, pe baza informațiilor transmise și, dacă este cazul, a oricărei alte surse de date, o analiză transsectorială a evoluției structurale și a perspectivelor sistemului energetic al Uniunii, care vizează în special identificarea unor posibile viitoare dezechilibre între cererea și oferta din domeniul energetic care sunt semnificative din perspectiva politicii energetice a Uniunii, precum și creșterea transparenței pentru participanții pe piață și potențialii nou-intrați pe piață. Potrivit articolului 6 alineatul (2) din acest regulament, în cadrul acestei analize, Comisia poate publica date și informații transmise într-o formă compactă, asigurându-se ca niciun detaliu referitor la întreprinderile și instalațiile individuale să nu fie divulgat sau să nu poată fi dedus. Aceste dispoziții demonstrează de asemenea că acea colectare de date instituită de regulamentul menționat este concepută în scopul de a realiza o activitate de programare destinată să asigure funcționarea pieței de energie și securitatea aprovizionării cu energie în Uniune.

60 Trebuie să se constate că aceste prevederi, examinate la punctele 56-59 din prezenta hotărâre, definesc elementele esențiale ale regulamentului atacat, întrucât determină întinderea și conținutul precis al obligației de colectare a informațiilor, în timp ce articolele 4 și 7-9 din acest regulament, care reglementează anumite aspecte tehnice și mai generale legate de această colectare, au un caracter accesoriu.

61 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze că din conținutul regulamentului atacat rezultă că acesta din urmă privește, în esență, instituirea unui sistem de colectare a informațiilor privind proiectele de investiții în infrastructura energetică destinate să permită Uniunii să realizeze obiective determinate în domeniul energiei, în special în ceea ce privește funcționarea pieței interne a energiei, mai ales în ceea ce privește funcționarea pieței interne de energie, siguranța aprovizionării cu energie în Uniune, precum și dezvoltarea de noi surse de energie și energii regenerabile.

Cu privire la recurgerea la temeiul juridic corespunzător în raport cu Tratatul FUE

62 Articolul 337 TFUE, care figurează în Partea a șaptea a Tratatului FUE, intitulată „Dispoziții generale și finale", prevede că, „[p]entru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate", „Comisia poate solicita și primi toate informațiile necesare și poate proceda la toate verificările necesare". În cadrul acestei dispoziții, Consiliul hotărăște cu majoritate simplă fără consultarea Parlamentului European, chiar dacă, în speță, o astfel de consultare a fost organizată.

63 După cum a statuat deja Curtea, prevederea menționată învestește Comisia cu o competență generală pentru a solicita și a primi toate informațiile necesare pentru îndeplinirea sarcinilor conferite prin Tratatul FUE, astfel încât Consiliul să își întemeieze actele privind această activitate de colectare de informații pe diferitele dispoziții ale aceluiași tratat care conferă misiuni specifice Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea Germania/Consiliul, citată anterior, punctele 19 și 20).

64 Astfel, articolul 337 TFUE constituie temeiul juridic al actelor care privesc activitatea generală de colectare de informații desfășurată de Comisie, fără a impune ca această colectare să fie necesară pentru realizarea unor obiective ale unei anumite politici a Uniunii.

65 Articolul 194 TFUE, care figurează în a partea a treia a Tratatului FUE, intitulată „Politicile și acțiunile interne ale Uniunii" și care este unicul articol al titlului XXI, denumit „Energia", prevede la alineatul (1) că, în contextul instituirii și al funcționării pieței interne și din perspectiva necesității de a conserva și a îmbunătăți mediul, politica Uniunii în domeniul energiei urmărește, în spiritul solidarității dintre statele membre, să asigure funcționarea pieței energiei, siguranța aprovizionării cu energie în Uniune, precum și să promoveze dezvoltarea de noi surse de energie și energii regenerabile și interconectarea rețelelor energetice. Potrivit articolului 194 alineatul (2) primul paragraf TFUE, „[f]ără a aduce atingere aplicării altor dispoziții ale tratatelor", Parlamentul European și Consiliul stabilesc măsurile necesare pentru realizarea acestor obiective hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară prevăzută la articolul 294 TFUE, în cadrul căreia Parlamentul European participă pe deplin la procedură.

66 Articolul 194 TFUE, introdus prin Tratatul de la Lisabona, a inclus, prin urmare, în Tratatul FUE un temei juridic expres pentru politica Uniunii în domeniul energiei. Astfel cum rezultă din modul său de redactare, în special a alineatului (2) din acesta, prevederea menționată constituie temeiul juridic al actelor Uniunii care sunt „necesare" pentru a atinge obiectivele atribuite politicii menționate la alineatul (1) al prevederii respective.

67 O astfel de dispoziție constituie temeiul juridic destinat să se aplice ansamblului actelor adoptate de Uniune în domeniul energiei care sunt de natură să permită punerea în aplicare a acestor obiective, sub rezerva, astfel cum se poate deduce din termenii „[f]ără a aduce atingere aplicării altor dispoziții ale tratatelor" utilizați la începutul alineatului (2) al articolului 194 TFUE, dispozițiilor mai specifice prevăzute de Tratatul FUE și privind energia. După cum a arătat Consiliul, sunt vizate în special articolul 122 TFUE sau 170 TFUE referitoare la apariția unor dificultăți grave în aprovizionarea cu anumite produse energetice și, respectiv, la rețelele transeuropene, precum și competențele pe care Uniunea le are în temeiul altor dispoziții ale aceluiași tratat, chiar dacă măsurile în cauză urmăresc și unul dintre obiectivele politicii de energie prevăzute la alineatul (1) al acestui articol.

68 Rezultă că, pentru a stabili dacă temeiul juridic al unui act al Uniunii având ca obiect, precum în cauza de față, colectarea de informații în domeniul energiei este articolul 337 TFUE sau articolul 194 alineatul (2) TFUE, trebuie să se examineze dacă acest act, având în vedere finalitatea și conținutul său, poate fi considerat necesar pentru atingerea obiectivelor stabilite în mod specific pentru politica Uniunii în domeniul energiei de alineatul (1) al acestui din urmă articol. Dacă situația se regăsește în speță, colectarea de informații putând fi asimilată unei componente a acestei politici, actul Uniunii care o instituie trebuie să fie întemeiat pe articolul 194 alineatul (2) TFUE. Prin urmare, un act al Uniunii nu ar putea să intre sub incidența articolului 337 TFUE numai pentru motivul că instituie un sistem de colectare de informații (a se vedea prin analogie Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 22).

69 În speță, din cuprinsul punctelor 49 și 61 din prezenta hotărâre rezultă că finalitatea și conținutul regulamentului atacat au o legătură strânsă cu obiectivele urmărite de politica Uniunii în domeniul energiei, enunțate în mod specific la articolul 194 alineatul (1) TFUE.

70 Contrar susținerilor Consiliului, Republicii Franceze și Comisiei, nu se poate considera că regulamentul atacat nu are în această privință decât o influență indirectă și accesorie asupra politicii energetice a Uniunii și că nu constituie decât „fundalul” acesteia pentru motivul că realizarea obiectivelor acestei politici energetice impune adoptarea unor măsuri mai importante decât simpla colectare de informații.

71 Astfel, sistemul de colectare de informații instituit de regulamentul atacat nu privește informații cu caracter general, ci date și informații precise privind infrastructuri energetice ale Uniunii, pentru a permite Comisiei să identifice eventualele lacune dintre oferta și cererea de produse energetice în Uniune.

72 Prin urmare, colectarea acestor informații pare o cerință prealabilă adoptării de către Uniune a oricărei măsuri utile destinate să asigure buna funcționare a pieței interne de energie, siguranța aprovizionării cu energie, promovarea eficienței energetice, precum și dezvoltarea de noi surse de energie și energii regenerabile.

73 În consecință, colectarea de informații instituită de regulamentul atacat nu se justifică decât prin obiectivul care constă în realizarea anumitor misiuni specifice conferite Uniunii prin articolul 194 alineatul (1) TFUE privind politica energetică (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 ianuarie 2006, Comisia/Consiliul, C-533/03, Rec., p. I-1025, punctul 52).

74 În aceste condiții, se poate considera că colectarea de informații instituită de regulamentul atacat contribuie direct la obiectivele urmărite de politica Uniunii în domeniul energiei, astfel cum sunt definite la articolul 194 alineatul (1) TFUE și, prin urmare, constituie, astfel cum se arată de altfel în considerentul (8) al acestui regulament, un instrument „necesar” pentru atingerea acestor obiective în sensul alineatului (2) al articolului menționat.

75 În această privință, contrar susținerilor Consiliului și Comisiei, nu prezintă relevanță faptul că informațiile solicitate și primite în temeiul regulamentului atacat pot fi utilizate potrivit articolului 10 alineatul (1) al doilea paragraf din acest regulament în alte scopuri decât în cadrul politicii energetice. Astfel, presupunând chiar că Comisia poate utiliza informațiile primite în temeiul regulamentului menționat în alte scopuri decât politica energetică astfel cum este definită la articolul 194 alineatul (1) TFUE, prin urmare, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 49-61 din prezenta hotărâre, finalitatea și conținutul aceluiași regulament se încadrează în această politică.

76 De asemenea, distincția făcută de Consiliu și de Republica Franceză între scopul imediat al regulamentului atacat, care privește colectarea de informații, și scopul său mediat, care ar putea fi urmărit grație informațiilor astfel obținute de Comisie, nu poate fi reținută. Astfel, după cum rezultă corespunzător cerințelor legale din analiza de mai sus, colectarea de informații instituită de acest regulament vizează în mod precis să permită Comisiei să atingă obiectivele specifice ale politicii

Uniunii în domeniul energiei prevăzute la articolul 194 alineatul (1) TFUE. În consecință, în cadrul regulamentului menționat, această colectare și obiectivul urmărit de aceasta sunt legate în mod intrinsec și sunt indisociabile.

77 Pe de altă parte, contrar susținerilor Consiliului, Republicii Franceze și Comisiei, din analiza de mai sus nu rezultă în nicun caz că articolul 337 TFUE nu ar mai reprezenta, în nicio împrejurare, un temei juridic valabil pentru actele Uniunii care are ca obiect instituirea unui sistem de colectare a informațiilor în cadrul unei politici sectoriale a Uniunii, lipsind astfel această dispoziție de orice conținut. Astfel, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 65-68 din prezenta hotărâre, recurgerea la dispoziția menționată s-ar impune în special dacă regulamentul atacat nu ar putea fi considerat necesar pentru atingerea obiectivelor specifice enunțate la articolul 194 alineatul (1) TFUE în ceea ce privește politica Uniunii în domeniul energiei.

78 În sfârșit, pentru a-și justifica interpretarea articolului 337 TFUE, Consiliul și Comisia nu se pot întemeia pe articolul 338 TFUE, care privește măsuri care trebuie adoptate în vederea întocmirii unor statistici. Astfel, dispoziția menționată, chiar dacă figurează, ca și articolul 337 TFUE, în partea a șaptea a Tratatului FUE, intitulată „Dispoziții generale și finale”, nu numai că nu constituie temeiul juridic al regulamentului atacat, ci, în plus, nu poate exercita o influență asupra examinării temeiniciei prezentei acțiuni. Indiferent care este domeniul de aplicare al articolului 338 TFUE, acesta nu poate repune în discuție domeniile de aplicare ale articolelor 337 TFUE și 194 TFUE, astfel cum rezultă acestea din modul lor de redactare.

79 În consecință, trebuie să se concluzioneze că regulamentul atacat nu intră sub incidența articolului 337 TFUE, ci a articolului 194 TFUE, întrucât constituie un motiv necesar pentru atingerea obiectivelor menționate la alineatul (1) al acestei din urmă dispoziții. În consecință, regulamentul menționat ar fi trebuit să fie adoptat în temeiul articolului 194 alineatul (2) TFUE.

Cu privire la recurgerea inclusiv la articolul 187 EA ca temei juridic al regulamentului atacat

80 Articolul 187 EA, care figurează în titlul V din Tratatul CEEA, intitulat „Dispoziții generale”, prevede că, pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate de tratatul menționat, Comisia poate solicita și poate primi toate informațiile și poate proceda la toate verificările necesare pentru îndeplinirea sarcinilor pe care le are în temeiul acestui tratat. În cadrul acestei dispoziții, Consiliul hotărăște, în temeiul articolului 106a alineatul (1) EA și a articolului 16 alineatul (3) TUE, cu majoritate calificată fără consultarea Parlamentului European, chiar dacă, în speță, o astfel de consultare a fost organizată.

81 Având în vedere modul similar de redactare a articolelor 337 TFUE și 187 EA în ceea ce privește domeniul lor de aplicare material, această din urmă dispoziție trebuie considerată, pentru motivele prezentate la punctele 62-64 din prezenta hotărâre, un temei juridic general care privește activitatea generală de colectare a informațiilor desfășurată de Comisie în vederea realizării misiunilor care îi sunt încredințate de Tratatul CEEA.

82 Or, în speță, deși este adevărat că, astfel cum rezultă din articolul 1 din regulamentul atacat coroborat cu punctul 3.1 din anexa la acesta, regulamentul menționat privește și comunicarea către Comisie a proiectelor de investiții privind anumite infrastructuri nucleare, rezultă că, pentru motivele prezentate la punctele 49-61 din prezenta hotărâre, regulamentul menționat, având în vedere finalitatea și conținutul său, nu privește punerea în aplicare a unei politici a Uniunii în domeniul specific al energiei nucleare precum cea definită de Tratatul CEEA, ci a politicii Uniunii în domeniul energiei în general.

83 Prin urmare, informațiile privind infrastructuri nucleare nu constituie o componentă a tuturor informațiilor relevante privind sistemul energetic al Uniunii în ansamblul său de care Comisia trebuie să dispună pentru a efectua, astfel cum rezultă din considerentul (8) al regulamentului atacat, o apreciere globală a ofertei și a cererii de energie în scopul de a garanta, printre altele, siguranța aprovizionării cu energie a Uniunii.

84 În această privință, trebuie de altfel să se arate că este clar că regulamentul atacat, astfel cum reiese din considerentul (7), nu se înscrie în cadrul obiectivului de promovare sau de coordonare a investițiilor în domeniul nuclear prevăzut la articolele 40 EA-44 EA, care privesc în mod specific comunicarea de către întreprinderile din sectorul nuclear a oricărui proiect individual de investiții în acest domeniu privind noi instalații, precum și orice înlocuire sau orice transformare de o anumită importanță. În schimb, regulamentul atacat privește comunicarea de către toate statele membre a unor date și informații în formă compactă referitoare la orice proiect de investiții în infrastructuri energetice.

85 În consecință, regulamentul atacat nu intră sub incidența articolului 187 EA.

86 Prin urmare, trebuie să se concluzioneze că regulamentul atacat, în măsura în care este întemeiat pe articolul 187 EA, a fost adoptat pe baza unui temei juridic eronat și că ar fi trebuit să fie întemeiat numai pe articolul 194 alineatul (2) TFUE.

87 Având în vedere toate considerațiile care precedă, se impune anularea regulamentului atacat, întrucât este întemeiat pe articolele 337 TFUE și 187 EA.

Cu privire la cererea de menținere a efectelor regulamentului atacat

88 Parlamentul European, susținut în această privință de Consiliu, solicită Curții, în ipoteza în care ar anula regulamentul atacat, să mențină efectele acestuia până la adoptarea unui nou regulament.

89 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Curtea poate indica, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele actului anulat, care trebuie considerate ca fiind irevocabile.

90 În speță, trebuie arătat că, potrivit articolului 13, regulamentul atacat a intrat în vigoare a douăzecea zi de la publicarea sa în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*, care a avut loc la 15 iulie 2010.

91 Trebuie să se admită că anularea regulamentului atacat fără menținerea efectelor sale ar putea avea consecințe negative asupra realizării politicii Uniunii în domeniul energiei, întrucât acest regulament, prin faptul că permite să se asigure colectarea informațiilor necesare pentru realizarea obiectivelor urmărite de această politică, constituie o condiție prealabilă indispensabilă adoptării de către instituțiile Uniunii a oricărei măsuri utile în acest scop. Or, deși Parlamentul European solicită anularea regulamentului menționat pentru motivul că un temei juridic eronat a fost reținut în cazul său, nu contestă nici finalitatea, nici conținutul acestuia.

92 În aceste condiții, trebuie să se considere că există motive importante de securitate juridică ce impun admiterea de către Curte a cererii părților privind menținerea efectelor regulamentului atacat.

93 Trebuie, în consecință, să se mențină efectele acestui regulament până la intrarea în vigoare, într-un termen rezonabil, a unui nou regulament adoptat cu un temei juridic corespunzător, și anume articolul 194 alineatul (2) TFUE.

Cu privire la cheltuielile de judecată

94 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Parlamentul European a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată. Republica Franceză și Comisia, care au intervenit în susținerea concluziilor formulate de Consiliu, suportă, potrivit articolului 69 alineatul (4) primul paragraf din același regulament, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

1) Anulează Regulamentul (UE, Euratom) nr. 617/2010 al Consiliului din 24 iunie 2010 privind informarea Comisiei cu privire la proiectele de investiții în infrastructura energetică din cadrul Uniunii Europene și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 736/96.

2) Efectele Regulamentului nr. 617/2010 sunt menținute până la intrarea în vigoare, într-un termen rezonabil de la data pronunțării prezentei hotărâri, a unui nou regulament adoptat cu un temei juridic adecvat, și anume articolul 194 alineatul (2) TFUE.

3) Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția celor efectuate de Republica Franceză și de Comisia Europeană.

4) Republica Franceză și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături